

dat deden we graag, want daar was toen in die tijd goed aan te verdienen, maar ook het glas- en aardewerk hadden we geen zin in om dat te blijven voortzetten en te verkopen. We hadden beide meer het oog de Boek- en de kantootboekhandel naar boven te werken. Wij konden elkaar in deze altijd goed verstaan en trachten zo veel mogelijk een lijn te trekken. Alras had ik zin om ons huis te gaan verbouwen, daar een en ander ons niet aanstond en te veel ongerief betekende. Trouwens kwam daarbij nog dat ik het zelf kon doen. Ik zal nu eerst een beschrijving geven hoe het huis vroeger was. Zoals gezegd had de Heer v/d Jagt in 1903 er een winkel van gemaakt. Het woonhuis was zoals thans nog daar direkt achter, maar dan was er in de gang waarmee we nu in het kantoortje, vroeger achterhuis, kwamen, een buitendeur. Daar kwam men dan op een open ruimte waar een welput stond, en direkt tegen het gemeentehuis een stenen schuurtje, waarin de W.C., tenminste een droogspoeler op de riolering aangesloten. Want hoewel er in 1912 waterleiding is gekomen, was dit perceel daar niet op aangesloten. Water was er genoeg. Een grote welput en een grote regenbak. Toen in 1910 heeft van der Jagt het achterhuis er aan laten zetten met daarachter een schuur, alles onder een dak daar waar nu de keuken en bijkeuken en W.C. is. Ik heb daar indertijd zelf nog een paardagen aan geholpen, hoewel genoemde van der Jagt zelf het afgetimmerd heeft omdat hij ook tot zijn 21ste jaar timmermen was geweest. Dan had hij het voorste gedeelte met een houten beschoot een soort gang in gemaakt met daarin een schuifdeur, die toegang gaf tot het achterhuis en door die gang kwam men dan zo in die schuur wat hij voor fietsenzaak gebruikte. Dan was vlak tegen de achtergevel van het woonhuis een buitendeur, waardoor men over een plm. een meter ruimte open naar het stenen schuurtje buiten ging. Wilde men dus naar de W.C. dan moest men naar buiten zo in dat schuurtje. Dan stond in die open ruimte een breed lichtkozijn, tussen het achterhuis en de muur van het stenen schuurtje wat de verlichting was voor de woonkamer. In het achterhuis stond zo een breed raam ook en in de schuur daarachter 2 lichtkozijnen. (Nee net andersom.) Het was naar ons zin erg ongeriefelijk vooral dat ene kozijn in de woonkamer stuitte ons zeer tegen de borst. We hielden allebei van veel licht en was veel gezelliger ook. Dan waren er in de woonkamer naast de schoorsteen vaste getimmerde kasten wat in de zomer erg vochtig was. Ook dat beviel ons geheel niet. Dan stond geheel achter de zuidgevel van het achterhuis een houten kippenhok (geteerd) wat mij al geheel een doorn in het oog was. Ook stond aan die eindgevel nog een grote regenbak. We hadden er dus 2 en geen gebrek aan water. De ene is er nog en ligt onder de tegenwoordige tegelstoep. In oorlogstijd heeft deze nog goed dienst gedaan.

Ik heb toentekeningen en ontwerpen gemaakt, aanvraag bij het Gemeentebestuur voor zulke veranderingen was in die tijd niet nodig. Maar helaas een en ander zou niet direkt doorgaan. Want we waren nog maar 4 maanden in de zaak en daar breekt de oorlog uit. Op de 1ste augustus begint de klok te luiden en worden alle dienstplichtigen opgeroepen, De mobilisatie dus. Alle lichten, ik meen 7 moesten direkt opkomen. Ik had vanzelf niet gediend dus kwam ik er goed af. Maar we stonden met bedrukte gezichten te kijken. Wat zal dat worden? Pas een zaak begonnen en nu dit. Zullen we in de oorlog betrokken worden of komen we er af? Wie zal het zeggen? Allerwege droefheid. Veel getrouwde mannen moesten opkomen. Ook Piet Snoop en haar moeder was al eenigszins hartlijder en bleef alleen zitten. Wij moesten dus elke nacht bij haar gaan slapen. Daar kwam nog bij dat haar verdiensten stil kwamen te liggen, want de vergoeding die gegeven werd in zulke gevallen was haast niets. Ik moest dus den boer op voor Piet Snoop, die toen met goud en zilver leurde en ook veel op afbetaling en het was toen zo, de mensen gaven geen geld meer uit en hielden het maar vast, met het oog op eventueel gebeurtenissen. Wat vanzelf niet opging. Maar brengt deden ze het niet. Ik ging dus al die klanten af en bracht dan nog al soms veel geld mee. Zodoende kon zij leven en ook aan de verplichtingen tegenover

Toen zij eindelijk voor het grootste deel vertrokken waren ben ik toch